

den rene Nummerlighed; godt er det da, at vi have faaet een alvorlig dansk Mand herind, og jeg tænker, at vi ville være Syn taknemlige for, at det har sendt os denne alvorlige danske Mand. Jeg vil altsaa sige til de ærede Herrer, der have travlt med at mistænkeliggøre vore Hensigter med Hensyn til Alderdomsforsørgelsen, at de skulle tage sig lidt i Vare; den Slags Ting falder tilbage paa dem selv, og man skal ikke bebrejde os Misbrug af Alderdomsforsørgelsen, naar man saaledes som det ærede Medlem fra Thisted (N. Andersen) skyder det Grundlag til Side, som man selv erkender er det eneste rationelle Grundlag for en Alderdomsforsørgelse. Jeg har desværre ikke det ærede Medlems Tale fra i Fjor ved Haanden; jeg havde den fremme forleden for at se, hvorledes han den Gang var stemt for at benytte Alkoholforsætningen, og hvis Forhandlingen gaar videre, skal jeg søge at finde de smukke Ord, som han den Gang udtalte, og foreholde ham, hvorledes han, efter at have udtalt sig saaledes, kan finde det forsvareligt nu at bortstjude det eneste rationelle Grundlag for Alderdomsforsørgelsen. Det er som sagt nærmest for at røpøstere mod det ærede Medlems Bebrejdelse mod os, at jeg har gjort denne Bemærkning. — Jeg har endnu kun en enkelt Bemærkning til den ærede Overordsfører, som jo har for Skik ikke selv at ville indlade sig i Forhandling her, men at overlade det til sine undergivne. Han erkendte, at der var fremkommet Indsigelser mod Forsættningen for det foreliggende Lovforslag, hvorved jeg antager, at han navnlig tænkte paa Indsigelserne fra Bryggerne og særlig fra Hr. Carl Jakobsen fra Ny Carlsberg, der jo har stillet os i Udsigt, at der ikke vil komme en Dre ind ved denne Stat. Det ærede Medlem sagde, at selvfølgelig bør dette undersøges, og jeg tror endog, at han sagde alvorlig undersøges — det ærede Medlems Genre er jo den alvorlige — men det forekommer mig dog at være en mærkelig Alvor i Lovgivningen her at vedtage et Forslag, om hvilket man siger, at det er en særdeles vigtig Reform, samtidig med, at man undlader at tage Hensyn til en Indsigelse af den Art, der her er fremkommen fra Bryggernes Side. Det ærede Medlem siger vel, at det skal undersøges, men var det da ikke naturliggere,

at det ærede Medlem og Tinget her undersøgte det, før man giver Sagen fra sig? Det er jo aldeles uomtvisteligt, at Indvendingen er saa vigtig, at Sagen kan falde alene derpaa; hvad var da naturliggere end at undersøge den, før man gaar ind paa Loven? Jeg forstaar nok, at for det ærede Medlem kan det være nogenlunde ligegyldigt, han finder vel, at den Interesse, han varetager, kan varetages lige saa godt andet Steds som her, men for Folketinget i dets Helhed synes jeg, at det er en noget let Maade at tage Lovgivningsvirksomheden paa, at man vedtager en Lov paa en Forsættning, om hvilken man selv erkender, at den er skrøbelig og i alt Fald kræver en alvorlig Undersøgelse, inden man kan gaa ud fra, at den er sikker. Endnu mærkeligere end den ærede Ordførers Maade at tage dette paa er, maa jeg tilstaa, den ærede Finansministers Stilling. Jeg skal ikke nægte, at det forundrer mig noget, at der her kan foreligge et Forslag af et, som de Herrer fra den anden Side sige, meget betydeligt Omfang, af stor Interesse, navnlig ogsaa af stor finansiel Interesse, og at et saadant Forslag kan passere gennem dette Ting med Tilslutning fra det ministerielle Parti — jeg mener det gamle ministerielle Parti — uden at det er muligt at faa at vide, hvad Finansministeren mener om den Ting. Den ærede Finansminister plejer dog ellers at være ret om sine Statter; han holder ellers paa de gamle, solide Statter. Nu er det utvivlsomt, at af de Statter, her er Tale om, er Sukkerstatten solidere, end de ærede Medlemmer kunne anse Alstatten for at være, thi de mene jo, at der kan være Udsigt til, at Alforbruget gaar ned, og at altsaa Alstatten vil indbringe mindre, altsaa Finansministeren faar mindre i sin Kasse. Jeg maa sige, at naar vi staa med en Finansminister, der holder fast ved de gamle Statter som gode Statter og vrager nye Statter som flette, og vi her i over Halvdelen af en Samling forhandle en Sag, der i den Grad lægger Beslag paa Interessen og vækker Opmærksomhed rundt om i Landet som denne, en finansiel Reform, der vedrører Befattingsforholdene, er det besynderligt, at Finansministeren ikke kan eller ikke vil sige noget om den Ting. Det bestyrker min Antagelse af, at vi vide ikke Betsed om alt, hvad det